

Gud sætter sig igennem som kærlighed

Af Eva Tøjner Götke

Påskan rummer et så fortættet drama, som svinger fra hyldelse til den totale fornægtelse og derfra til opstandelse fra de døde, at det kan være svært at bevare fokus. Vi kan skue indad og spejle os i disciplinens svigt og menneskemassernes blodtørst, da de i kor råber: ”Korsfæst ham! Korsfæst ham!” Vi kan græde over os selv, fordi vi både er skyld i lidelsen og, som Jesus, offer for den, når lidelsen rammer os. Men selve budskabet om Jesu opstandelse fra de døde overbyder denne introverte måde at forholde sig til sig selv og til verden på. For i dette budskab møder vi Gud, som den der sætter sig igennem som kærlighed og liv. Opstandelsesbudskabet sprænger alle rammer, overdøyer alt, overbyder alt, vælder frem som en stor bekræftelse af at livet og kærligheden er stærkere end døden og alle tilintetgørende kræfter både i og udenfor os selv.

Det er den mest livsbekræftende fortælling, der findes – og den lever som tro og som håb – og i denne tro på og tillid til at kærligheden er den stærkeste, den som sejrer til sidst, bliver vores liv et andet, både hvad angår forholdet til os selv og til verden – og til Gud.

En ny begyndelse

Det helt fantastiske ved påskens opstandelsesbudskab er det levende håb, som det virker for det enkelte menneske.

Dérude ved graven stod kvinderne og havde mistet den, der for dem havde været indbegrebet af liv. Deres fremtid var taget fra dem. Og midt i denne håbløshed og gudsforladthed møder de den tomme grav, som – paradoksalt nok – Guds nærvær. Uden at vi kan forklare hvordan, forvandles tomheden til tro: så *er* kærligheden stærkere end døden! Så *er* Gud den, der sætter sig igennem som kærlighed, hvorsomhelst, nårsomhelst! Så *er* der håb at leve i!

Påskemorgen er at forstå som en ny skabelsesmorgen. Forfra. En ny begyndelse. Fra nu af leves livet under kærlighedens og tilgivelsens fortegn. Hans opstandelse fra de døde bekræftede hele hans liv. Fra den dag Jesus opstod fra de døde er det blevet klart, at kærlighed er lig med liv, at det er kærligheden der skaber liv – af intet. Og at Gud er, når denne kærlighed sætter sig igennem i vores liv. At når det sker, så er det Gud, der finder sted.

Troens glæde

Det er en opgave for den enkelte at leve i denne balancegang og bevare fokus midt i livets fortættede drama i medgang og modgang, sorg og glæde. Påskan sætter ord på alt det, der er at

sørge over – og giver os anledning til at græde over det og over os selv. Men det ender i et stort crescendo påskemorgen, hvor det uventede sker, at vi rives ud af denne nedtrykthed og gudsforladthed og får lov til at sætte vores håb til, at glæden er stærkere end sorgen. Og det er dette crescendo, der er udgangspunktet for troens glæde. Det er en glæde på trods. Det véd vi godt. Og derfor burde glæden være desto større. Den er ren foræring, ren og skær nåde. Den kunne lige så godt ikke være. Var det ikke for Kristus, så var den slet ikke den, den er, glæden. Glæden hører sammen med troen på Jesus Kristus, som den der lader Gud komme os i møde som kærlighed.